

Lap:
 Megjelent:

MIRŐL ÁLMODOZIK az autós pesti hordár

Mint légihordár saját repülőgépén szeretné kiszolgálni üzletfeleit

Különös jármű, amolyan öszvér a járművek birodalmában. Az anyja személyautó lehetett, de az apja?... A hátsó része mint egy közönséges, nagy faláda: látszik, hogy utólag toldották hozzá. Oldalt, jó nagy, feltűnő belükkel a firmatábla:

VIZVÁRI PÁL
 100-as számú
 székesfővárosi hordár
 Múzeum-körút 12

A megadott cím nem a különös járműn közlekedő hordár lakása, hanem a „standja”. Maga a hordár — Vizvári Pál — alig huszonegynéhány éves, mosolygóképű fiatalember, akiről csak az oblligát vörös sapka árulja el, hogy Madár bácsi kései szaktársa, aki újítként szerepel a szakmában, minthogy *motorizálta önmagát*. Karrierje, amely a felszabadulást követő nehéz időkben indult el, nem mindennapi életrevalóság és akaraterő eredménye.

— A felszabadulás után — magyarázza — nem tudtam munkához jutni. A villamosok nem közlekedtek, villanyáram nem volt s az üzemek — köztük az autójavitó műhely is, amelyben azelőtt dolgoztam — nem kezdték még meg a munkát. Láttam az embereket, amint batyuztak, cipekedtek és hurcolkodtak és az az ötletem támadt, hogy valahogy összetákolok magamnak egy kis, kétkerekű kék kocsit s majd azzal fuvarozok. Így is történt.

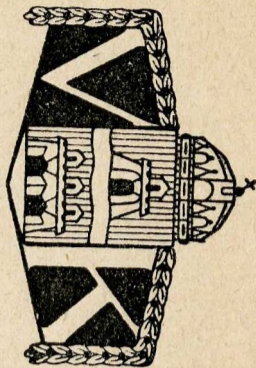
— A Kaas Ivor- és a Váci-utca sarkán egy villanypóznára kiragasztottam egy cédulát, amelyre ráírtam, hogy mindennemű fuvarozást vállallok. Nem is kellett sokáig várnom, megjött az első fuvar, majd a második, a harmadik és így tovább... Reggeltől estig robotoltam, csurgott rólam az izzadság, de álltam. Közben azonban egyre azon törtem a fejem, hogy mi lenne, ha a kocsi húzna engem, nem én a kocsit. Egy év múlva aztán kerítettem magamnak egy oldalkocsis kerékpár-roncsot, amelyet összetákoltam és kész volt a kocsi, amelyet nem kellett többé se húznom, se tolnom, anélkül is ment. Már ez is nagy lépés volt a haladás útján, de egy újabb év múlva még tovább mentem. Szereztem egy kis, háromszáz kiló teherbírású kis autót,

megtoldottam és kibővítettem úgy, hogy teherhordásra is alkalmas legyen és így lettem gyalogos, majd kerékpáros hordárból autós hordár.

— Ez az! — mutat rá a furcsa, kis alkotmányra, a motorizált hordári szakma legújabb diadalára.

Vizvári Pál, 100-as számú székesfővárosi hordár, aki ezt a különös egzisztenciát a saját emberségéből, mások munkájának kihasználása nélkül teremtette meg, sokat hadakozik a konkurenciával és a paragrafusokkal is, amelyek a hordári minőségében gyakorolt fuvarozási műveleteit itt-ott *hatásköri túllépésnek tekintik*, de egy kis jogi vita után mindig elismerik az igazát, amely végeredményben egy minden megbecsülésre érdemes, küzdő és dolgozó kisember igaza. Arról ábrándozik, hogy egyszer majd mint „*légihordár*”, saját repülőgépén szolgálhassa ki üzletfeleit. De azért jól érzi ő magát itt a földön is, csak dolgozhassék.

K. L.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: <i>P. S.</i>		Tárgy <i>331. 781</i>	Oszályozás
Cím: <i>Miről álmodozik a pesti autós hordár?</i>			
Forrás: <i>Pis Vp</i>		Hely	
(Hely)	<i>1949. júl. 10</i>	Idő	<i>1949. j.</i>
(Idő)		Személy	
(Köt. v. füz.)		Helyszám	
(Oldal)			

Székesfővárosi háziinyomda 1926 — 8891